SLADKÝ ŽIVOT

Sharon Kendricková

Překvapení pro šejka

HARLEQUIN

SHARON KENDRICKOVÁ

PŘEKVAPENÍ PRO ŠEJKA

PŘEKLAD

KRISTÝNA VYHLÍDKOVÁ

Milá čtenářko,

Podruhé se v tomto měsíci setkáte s vnučkami řeckého miliardáře, který se rozhodl, že dívky, s nimiž se řízením osudu seznámil až v jejich dospělosti, se dobře provdají… i kdyby nechtěly!

Minulý měsíc, možná si ještě vzpomenete, to byl příběh nazvaný Vila na pobřeží, *v němž se se svým osudem setkala Winnie. A abychom nezapomínali na to, že pár jsou vždycky dva, tak pochopitelně i Eros, její šéf a milenec… a taky otec jejího dítěte.*

Tento měsíc se panovačný dědeček rozhodl, že jeho vnučku Vivi si za manželku vezme Raffaele… aby odčinil to, jak se k ní v minulosti zachoval. Je v tom ale háček… a v tom háčku je další háček. Jaký, na to už musíte přijít sama! Příběh se jmenuje Snoubenkou na chvíli.

Vždycky rád v dopise upozorňuji na knížky na pokračování, to ale neznamená, že by mé další příběhy v tomto měsíci byly nějaké popelky. Leda snad v tom smyslu, že hrdinka každé z nich se v jednu chvíli promění na princeznu. Aspoň pro toho pravého prince!

S láskou

Váš Harlequin

Sharon Kendricková

PŘEKVAPENÍ PRO ŠEJKA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Sheikh's Secret Baby

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2019

Překlad:
Kristýna Vyhlídková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Sharon Kendrick
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-5129-7 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5130-3 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5131-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Nikdy by si nemyslel, že bude žít zrovna tady.

Zuhal se zamračil. Jasmine? *Tady*? V malé chatce uprostřed anglického venkova, na konci tak úzké cesty, že s ní měla jeho široká limuzína co dělat? Žena, která milovala pozlátko a ruch velkoměsta, se schovává doslova v zapadákově. To musí být nějaká chyba.

Svraštělé čelo pomalu projasňoval úsměv plný očekávání. A ne, že by přemýšlel o její volbě ubytování. Pokud někdy přestal myslet na svůdné křivky své bývalé milenky, což se snažil z očividných důvodů nedělat, pak mu okamžitě vyvstaly před očima záblesky její sametové zářivé kůže. Nebo lákavá dráždivost jejích ňader. Způsob, jakým mu posévala tvář polibky, až mu srdce přetékalo rozkoší. A klín taky.

Ztěžka polkl.

A to byl samozřejmě důvod jeho dnešní nečekané návštěvy. Důvod, proč se ji rozhodl nečekaně navštívit.

Vyschlo mu v hrdle. Proč taky ne? Miloval sex a Jasmine zrovna tak. Ze všech jeho milenek byla jediná, která v něm zažehla plamen. Už od samého počátku to mezi nimi jiskřilo a zdálo se škoda té vzájemné výbušnosti nevyužít k úniku z reality života. Koneckonců ani jeden z nich neměl ohledně jejich vztahu nerealistická

očekávání. Neexistovaly sny, které by mohli roztříštit. Nežádali jeden od druhého nemožné a věděli, kde přesně leží vzájemné hranice. Přistupovali ke svému vztahu jako dva dospělí lidé. Jakou újmu by mohlo způsobit vrátit se do minulosti a užít si trochu nekomplikované blaženosti v době, kdy potřeboval nějakou úlevu jako nikdy předtím?

Cítil, jak mu zamrzl úsměv na rtech, když jedna část zpochybnila jeho příčetnost. Vracet se do minulosti, a ještě navíc k takové ženě? On se přece nikdy nevracel k tomu, co bylo. Protože pokud znovu zažehnete starý vztah, pak má žena téměř omluvu pro to, aby si myslela, že chcete víc, než jak to ve skutečnosti je. A pro Zuhala Al Haidara nikdy žádný vztah neznamenal víc než sex.

A protože byla Jazz dostatečně realistická, aby to přijala, pak by mu pro tentokrát mohlo být odpuštěno, že poruší jedno ze svých vlastních pravidel. Osud ho totiž vedl nežádoucí cestou, která změnila celou jeho budoucnost. Mlčky současně proklínal a oplakával svého pošetilého bratra, ale ani všechny modlitby světa ho nepřivedou zpátky nebo nepřepíší stránky historie, které určily jeho vlastní osud. Teď o tom ovšem nebude přemýšlet. Teď se hodlá soustředit na Jasmine Jonesovou a její nádherné tělo. Dovolí mu, aby obrátilo v prach vše, kromě touhy a pocitu naplnění. Tvrdl už jenom z pouhé myšlenky, protože byla tou nejlepší milenkou, jakou kdy měl.

Překročil prasklou kamennou dlaždici, skrz kterou už prorůstal šťavnatě vypadající plevel. Nakrátko ho napadlo, že už ho během jejich osmnáctiměsíčního odloučení mohla nahradit někým jiným, ale Zuhal v hloubi duše odmítal vůbec čelit takovému scénáři, a to zejména proto, že mu to nedovolilo jeho ego.

A jestli ano?

Pokud se to skutečně stalo, pak se zdvořile stáhne. Koneckonců byl král pouště, ne nějaký divoch, i když Jazz Jonesová měla schopnost přimět ho cítit se tak primitivně, jak jen to bylo u muže možné. Nicméně jí popřeje jen to nejlepší a půjde hledat rozkoš jinam. Nedokázal ovšem popřít, že by ho velmi zklamalo, kdyby si nemohl připomenout její okouzlující křivky a dychtivá ústa.

Pootevřel malou branku, která i jeho netrénovanému zraku doslova žadonila o nový nátěr, a udělal si v duchu poznámku, zatímco kráčel po úzkém chodníku. Možná by sem mohl někoho poslat, aby ten problém vyřešil. Položil prsty na nakřivo visící klepadlo, kterému očividně chyběl šroubek, a zamračil se. A možná i tenhle.

Později.

Až si vychutná svou tak zoufale potřebnou útěchu.

Nadzvedl klepadlo, nechal ho ztěžka dopadnout na oprýskané dveře a poslouchal, jak se malým domkem šíří hlasitý zvuk.

Vrčení šicího stroje ustalo. Jasmine obrátila hlavu směrem k hlasitému klepání na dveře a přimhouřila oči. Unavené a červené oči, protože včera večer šila dlouho do noci. Rychle si je protřela pěstmi a zívla. Kdo se ji opovažuje rušit v její vzácné chvilce, kdy má konečně příležitost udělat něco do práce? Na okamžik byla v pokušení ho ignorovat, zůstat sedět a olemovat ty sametové závěsy, které musela dodat jedné velmi náročné zákaznici, a to nejpozději do příští středy.

Ale v duchu si vynadala a vstala od svého pracovního místa v rohu obývacího pokoje, aby otevřela nečekané návštěvě. Jistě nemusí být hned podezřívavá jen

proto, že někdo klepe na dveře. Pokud si nedá pozor, stane se jednou z těch, které znervózní pouhé neznámé číslo volajícího. Které sebou trhnou pokaždé, když zaslechnou hlasitější zvuk, a jsou příliš vyděšené čelit vnějšímu světu. Jen proto, že nedávno prošla radikální změnou životního stylu a nadobro se odstěhovala z velkoměsta, nemusí se začít chovat jako poustevnice! Zvlášť, když od svého příjezdu do této poklidné vesničky nenarazila na jiné než přátelské sousedy, což byl hlavní faktor, který jí pomohl zmírnit dopad celé té náhlé a dramatické situace. Pravděpodobně to bude jen někdo, kdo prodává lístky na místní jarní slavnost.

Otevřela dveře.

Nebyl to jen někdo.

Rozhodně to nebyl jen někdo.

Šok ji smetl jako divoká přílivová vlna. Cítila jej doslova fyzicky a na krátký okamžik si pomyslela, jak moc se podobá touze. Tep měla kdesi v závratných výšinách a do tváří se jí nahrnula krev. Kolena se jí třásla tak, že byla vděčná za masivní kliku u dveří, která jí poskytovala oporu. Ale ze všeho nejvíc měla pocit, že právě prožívá nějakou mimotělní zkušenost, díky které si myslela, že se tohle prostě neděje.

Nemohlo to být skutečné.

Srdce jí stále bilo jako splašené, jak si prohlížela muže stojícího na prahu – možná zmizí v oblaku prachu, když na něj bude zírat dost dlouho. Jenže zůstával přesně tam, kde byl, pevný jako skála a plný života jako mohutný dub, který se tyčil nad ostatní okolní zelení. Přála si, aby byla vůči němu imunní, ale jak by mohla, když z pouhého pohledu na něj se jí srdce svíralo touhou a tělo se jí chvělo dlouho potlačovaným chtíčem?

Měl ostře řezanou tvář s rysy prozrazujícími aristokratické předky, kdybyste to náhodou nepoznali

z jeho hrdého chování. Uhlově černé vlasy a jiskřivě temné oči doplňovala ta nejsmyslnější ústa, jaká kdy spatřila. Jeho oblek byl v přímém rozporu s jeho totožností, protože byl tak uhlazený a moderní, stejně jako zářivě bílá košile a kravata. Jasmine viděla jeho fotografie v rozevlátých světlých róbách, které vzbuzovaly dojem, jako by právě vystoupil ze stránek nějaké pohádky. Ostře kontrastovaly s jeho snědou pokožkou a skrývaly pevné vypracované tělo získané hodinami a hodinami v koňském sedle na jedné z nejnelítostnějších pouští světa.

Zuhal Al Haidar – šejk a královský princ. Druhý syn ze starobylé dynastie, vládnoucí ropné zemi Razrastán, kde se v podhůří vysokých hor těžily diamanty a šlechtili ti nejlepší dostihoví koně. Muž, kterému odevzdala své tělo a srdce, i když on stál jen o to první a ona předstírala, že jí to vůbec nevadí, protože pro ni prostě neexistovala jiná možnost. Mohla sice odmítat jeho nečekané návrhy, ale zjistila, že to nedokáže. Po jejich rozchodu neminul jediný den, kdy by na něj nevzpomínala, ale nikdy by ji nenapadlo, že ho ještě někdy uvidí, protože ji tenkrát nadobro odstřihl od svého života.

A na to nesměla zapomínat. Nechtěl ji. Odložil ji jako včerejší noviny. Kousla se do rtu, jak ji zaplavil příval otázek.

Proč je tady?

Ale co bylo mnohem zásadnější…

Nesmí ho tu nechat.

Jenže Jasmine nebyla hloupá. Tedy přinejmenším teď už ne. Možná se kdysi chovala jako hloupá nána, pokud šlo o Zuhala, ale tomu už je teď konec. Po jejich rozchodu dospěla. Musela. Naučila se, že občas se prostě musíte zastavit a zamyslet se nad tím, co je nejlepší

z dlouhodobého hlediska, než abyste upřednostňovali své skutečné touhy. Takže odolala nutkání zabouchnout mu dveře před nosem a místo toho se přinutila k úsměvu.

„Bože můj, Zuhale," pronesla až překvapivě klidným hlasem. „To je ale… překvapení."

Zuhal se zamračil. Momentální podrážděnost přebila očekávání, které mu doslova cloumalo tělem. Takové přivítání rozhodně nečekal. Teď by se mu měla spíš vrhnout do náruče, ne? I kdyby se rozhodla předstírat hravý odstup, aby si zachovala tvář, pořád čekal, že jí oči ztmavnou doutnající touhou nebo alespoň pootevře ty své růžové rty v bezděčném pozvání.

Ale ne. Místo touhy spatřil obezřetnost a ještě něco dalšího. Něco, co nepoznával. Stejně tak jako nepoznával ženu, která stála před ním. Pamatoval si, že Jazz Jonesová byla tak trochu jako královna stylu. Někdo, kdo byl vždy krásně upravený, i když si většinu svého oblečení šila sama, protože měla napjatý rozpočet. Ale vždycky měla svůj *osobitý* styl, což byla jedna z věcí, která ho na ní přitahovala, a proč ji pravděpodobně hotel Granchester zaměstnal jako vedoucí svého elegantního londýnského butiku.

Pamatoval si její medově plavé vlasy střižené pod bradu, ne tyhle příliš dlouhé prameny a svázané do copu, který jí spadal po zádech obyčejného svetru, na jehož rameni se z nevysvětlitelného důvodu vyskytovala obrovská skvrna. A nohy také ani nezahlédl. Jejich ladné křivky zakrývaly opravdu šeredné džínsy, což byl oděv, který v jeho přítomnosti nikdy nenosila, poté co jí vysvětlil, jak moc je nenávidí.

Ale v duchu si opakoval, že na oblečení nezáleží, protože nemá v úmyslu jí ho dlouho nechat. Nezáleželo na ničem kromě touhy, která ho rozpalovala doběla.

Nebyla to ironie, že Zuhal nesnášel tu smyslnou převahu, kterou nad ním už od první chvíle měla, ale jeho tělo na ni vždycky hladově reagovalo po svém? Nechal hlas spadnout do hlubokého sametového tónu, tak jako to udělal mnohokrát předtím, který byl blízký jen dvěma lidem, již byli milenci. *A kteří jimi zase brzy budou.* „Zdravím, Jazz."

V jejím výrazu se ovšem nic nezměnilo. Žádný vědoucí úsměv nebo impulzivní otevření dveří a přivítání v jejím domě a v náruči. Žádná radost z toho, že je po téměř dvou letech zase tady. Místo toho jen přikývla a v očích jí opět problesklo cosi neznámého.

„Jak jsi mě našel?"

Pozvedl obočí, protože její nevlídný postoj nebyl něco, s čím by byl obeznámen, natož její strohá otázka, která až hraničila s drzostí. Opravdu ho chce vyslýchat, jako kdyby byl nějaký podomní obchodník? Opravdu si myslí, že je přijatelné nechat stát budoucího krále Razastánu mezi dveřmi?

V jeho následujících slovech zřetelně zaznělo napomenutí, ze kterého se i dospělí muži třásli. „Není tohle konverzace, kterou bychom měli vést spíše v pohodlí tvého domova, Jazz? I když mně se tedy zrovna *útulný* moc nezdá."

Jasmine sebou trhla. Skutečně sebou trhla, než se zase dala rychle dohromady. Teď už se usmívala, ale vycítil, že je to nucené, jako by doslova musela přimět své rty bojovat proti ztuhlosti tváře. Byl zmatený. Copak se nerozešli v dobrém? Nebo alespoň v tak dobrém, jak to jen šlo, když muž ukončoval velmi uspokojující vztah? I když, Jazz byla vždycky trochu jiná než jeho předchozí milenky, jak si vzpomínal. Odmítla přijmout jeho dárek na památku v podobě šperku, který pokaždé svým milenkám dával. K jeho překvapení – a ano,

i k jeho rozhořčení – mu ten diamantový náhrdelník se smaragdy vrátila i se zdvořilým vzkazem, že opravdu nemůže jeho štědrý dar přijmout.

Rty se mu sevřely do tvrdé linky, když pozoroval oprýskanou barvu vstupních dveří. Jí by se ze všech lidí na světě ty peníze hodily nejvíc.

„Obávám se, že nemůžeš jít dovnitř," odpověděla. „Omlouvám se, Zuhale. Není to… No, právě teď to není moc vhodné. Možná, kdyby ses předem ohlásil."

A v tu chvíli mu to došlo. Samozřejmě. Vždyť to přece čekal. Navenek přijala jejich rozchod důstojně, neprosila ani nezpůsobila žádnou scénu. Pokud si dobře vzpomínal, neprolila jedinou slzu, když jí to oznamoval. Tedy alespoň ne v jeho přítomnosti. Ale Jasmine Jonesová nebyla z kamene. Byla to ta nejvíc sexy žena, jakou kdy potkal, a pod jeho vedením ještě rozkvetla. Doslova probudil její tělo a rozhodně neočekával, že se poté, co jí ukázal smyslné radosti sexu, vrátí ke svému životu v celibátu.

Cítil, jak mu pomalu začíná bušit ve spáncích. Nemohl tomu uvěřit, jenže proč by ho v posteli nenahradila někým vhodnějším? Někým ze své vrstvy, kdo si ji bude ochotný nebo schopný vzít? Možná měl nejdřív zavolat. Nebo napsat. Dát jí čas se připravit – zbavit se momentálních závazků a pěkně se obléknout. Jenže kdy Zuhal Al Haidar předem zavolal a domluvil si schůzku?

Pokusil se o rozumný tón, i když cítil, jak ho doslova svírá žárlivost. „Máš ve svém životě jiného muže, Jazz?"

Vypadala jeho otázkou opravdu zaskočená, jako kdyby řekl něco šokujícího a opovrženíhodného. „Jistěže ne!"

Zuhal zhluboka vydechl. Ani si neuvědomil, že

zadržuje dech. Nebylo až šílené, jak rychle se mohl ze žárlivosti stát všeobjímající pocit vítězství následovaný žhavým očekáváním? „Tak tedy dobrá. Musel jsem ujet pěkný kus cesty, abych tě viděl." Usmál se. „Pokud si vzpomínám, rozešli jsme se tím nejcivilizovanějším způsobem jako dva dospělí lidé, což mě přivádí k otázce, proč se tak zdráháš pustit mě dovnitř. Není to teď moderní, aby dva milenci zůstali přáteli? Aby si spolu sedli a popovídali si o starých dobrých časech?"

Jasmine cítila, jak celá ztuhla, a v duchu děkovala bohu, že je částečně skrytá za dveřmi. Podívala se za šejkova rozložitá ramena a skrz holé keře spatřila na úzké cestě jeho naleštěnou černou limuzínu. Předpokládala, že uvnitř sedí řidič a čeká na něj, protože na Zuhala vždycky někdo čekal. A taky tady někde bude jeho bodyguard společně s dalšími lidmi z ochranky rozptýlenými tak, aby zůstali utajeni před zraky všech ostatních.

Utajeni.

Sevřelo se jí srdce, jak se snažila nedat na sobě nic znát, i když v ní narůstal děsuplný strach. S takovou jistotou předpokládala, že její nový životní směr je správný, ale teď, jak se dívala do Zuhalovy ostře řezané potemnělé tváře, ucítila znepokojující nával pochybností, společně s mnohem znepokojivějším poznáním. Co by měla dělat?

Pokud ho odmítne pustit dál, jen to vyvolá jeho podezření, tím si byla jistá. A taky zájem, protože to byl přesně ten alfa samec, který vždycky chtěl to, co nemohl mít. A pořád měla ještě minimálně hodinu, než se celá tahle situace stane mnohem palčivější. Tak proč ho nepozvat dál? Zjistit, proč přišel, zdvořile si ho vyslechnout a pak ho zas poslat bez úhony zpátky domů? Cítila lehké výčitky svědomí, když mu otevřela

dveře a všimla si, že zpozoroval zlatý prsten na jejím prsteníčku. Tvář mu potemněla. Musel se sehnout, aby prošel pod nízkým rámem dveří.

„Myslel jsem, že nemáš ve svém životě žádného muže," obvinil ji. Se zaskřípěním za ním zavřela dveře.

„Nemám."

„Tak proč ten snubní prsten?" dožadoval se odpovědi. „Vrátila ses zpět ke svému manželovi?"

Zrudla. „Samozřejmě, že ne. To se nikdy nestane. Jsme rozvedení, Zuhale. A ty to moc dobře víš. Byla jsem rozvedená už předtím, než jsem tě potkala."

„Tak proč ten prsten?"

Jasmine si v duchu říkala, že nemá žádné právo ptát se jí na její osobní život, a možná by mu to měla i říct, ale stejně by to bylo zbytečné. Zuhal nikdy nebral ohledy na pravidla normálního chování. A nebylo snad faktem, že *měl* právo se na to ptát, i když si ho nebyl tak úplně vědom? Ucítila další ostré bodnutí viny, než si uvědomila, že se na ni dívá tím dobře známým pohledem, který prozrazoval, že hladoví po jejím těle. Což bylo taky vše, kvůli čemu ji kdy chtěl, připomněla si hořce. Až se to celé pokazí, nenabídne ti žádnou společnou budoucnost. Bral, aniž by dával cokoliv na oplátku, a ona se musela ujistit, že už se to nikdy znovu nestane.

Pravděpodobně už je ženatý s někým, kdo byl hoden stát se královskou nevěstou. Nikdy jí nezapíral, že se jednoho dne ožení.

Potřebovala se ho zbavit.

„Nosím ten prsten jako odstrašující prostředek," odpověděla.

Opět nadzvedl obočí. „Protože ti tady muži nepřestávají klepat roztouženě na dveře?"

Ignorovala jeho cynický tón a zavrtěla hlavou. „To těžko."

„Je pravda, že tvůj zevnějšek je trochu nudný," připustil. „Ale oba víme, jak nádherně vypadáš, když se trochu snažíš."

Jasmine zaskřípala zuby a v duchu si přikazovala, aby nechala jeho pokořující slova plavat. „Uvědomila jsem si, že jsem si v minulosti nevybírala zrovna správné vztahy, a potřebuju trochu času o samotě," vysvětlila. „Abych pohnula se svojí kariérou."

„A jaká kariéra by to měla být, Jazz?" zeptal se jemně. „Co tě přimělo skončit v hotelovém butiku? Myslel jsem, že ti platili dobře."

Jasmine pokrčila rameny. Nehodlala mu vyprávět o svém šití, které bylo stále ještě v zárodku, ale nabíralo na oblíbenosti. Nebo o plánech na dětskou kolekci oblečení, která jí jednoho dne doufejme zajistí slušný život. Protože nic z toho se ho netýkalo. „Londýn začal být příliš drahý a chtěla jsem změnu," odpověděla. „A ty jsi mi stále ještě neřekl, proč jsi tady."

Se skutečným překvapením si Zuhal uvědomil, že možná špatně odhadl, jak na ni působí. Možná jím nebyla tak posedlá, jak si myslel, a nevezme ho jen tak bezhlavě zpátky do postele, jako to dělávala předtím. Vybavil si, jak na něj její jemná a nenáročná povaha vždycky působila jako balzám. Jak ho vždycky nedočkavě chtěla vidět. Teď však její zřetelný nedostatek zájmu přebil jeho erotické myšlenky a místo toho ho naplnil neobvyklou touhou se jí svěřit. Povzdechl si, došel k oknu a pohlédl na žluté divoce rostoucí narcisy, které vykukovaly z přerostlé trávy v malé zahradě.

„Víš, že se můj bratr pohřešuje?" zeptal se bez skrupulí. „Pravděpodobně je mrtvý."

Zalapala po dechu, a když se otočil, spatřil ji, jak si svírá hrdlo, jako kdyby se jí zničehonic nedostávalo vzduchu. „*Mrtvý?*" zopakovala. „Ne, to jsem